

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB17 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB17 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006 , s. 141.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb17-txt-shoot-n78.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB17:78

#

Om Nielsen.

At N. var og er den eneste Mulighed her har jeg altid sagt. Han har arbejdet med stor Iver, har gode Elementer til virkelig at kunne tjene en Sag; tilbage er han hell. ikke gaaet.

Med min Maalestok og med min Viden om hans Forestilling om Sagen, kunde jeg nu være berettiget til at fordre noget langt Mere; med Ideens Maalestok kunde jeg ogsaa vise, at i Ideen seet er Sagen gaaet tilbage.

O, jeg har kæmpet meget med mig selv paa dette Punkt. Thi, hvis jeg nu gjorde det – er det saa ikke blot Ideens Utaalmodighed. Maa det ikke hænde enhver Sag, at den, idet den begynder at udbredes, gaaer den ideelt tilbage, og har ikke Enhver, der har sat Noget Ideelt ind i Verden, maatte lide dette Veemodige. Tag det Høieste. Dersom Xstus pludselig havde vendt sit Angreb mod Apostlene og sagt: Sagen bliver en anden, naar I fremstille den, den taber, og just derved er det at Flere gaae ind paa den – hvad saa? ja saa maatte Xstus egl. have undladt at komme til Verden.

Dog hvad mig angaaer hænger saadanne Tanker sammen med den min Betragtning, at jeg skulde døe førend Sagen egl. sattes ind. I Tanken om at jeg skulde døe var det jeg vilde sætte N. ind i Sagen – men jeg blev ved at leve.

Dog som overalt jeg lærer uendelig meget.

Men nu maa N. enten drages saa meget stærkere til mig, at han ligefrem benyttes, saa jeg ligefrem siger til ham, hvad jeg mener han i det enkelte Tilfælde skal gjøre (i 1¾ Aar har jeg nu holdt ud selv at være vidende om hvad han skulde gjøre, men aldrig sagt ham det ligefrem, og saa lidt at see, at det ikke skete) ell. han og jeg maa gjøres saa bestemt friere fra hinanden, at jeg aldrig foranlediges til at bruge min Maalestok, ved hvilken jeg dog kunde gjøre ham Uret og vel har gjort ham Uret. Det Sidste er vistnok indtil videre det Bedste.

#